

Durmuş Hocaođlu

“İnorganik” Aydın Kilisesi

Yeniufuk., 26 Haziran 1997., Perşembe., s.15

Durmuş Hocaođlu, *Yeniufuk* Yazıları Sıra No: 04

Batı'dan alınan “entellektüel” kavramının karşılığı olarak dilimizde biri eski, diğeri yeni iki kelime bulunmaktadır: Münevver ve Aydın.

“Münevver” oldukça mütevazı: Nurlanmış, aydınlanmış demek. Yani ışığının kaynağı kendisi değil. Bu bakımdan, “zekâ” anlamındaki “intellect” kelimesinden türetilmiş “intellectual”den ziyade, “aydınlanmış” anlamındaki “enlightened” karşılığı olmaya daha fazla müstahak. “Aydın” ise daha bir kibirli, hattâ kakavan bir sıfat; zira, ışığını başkasından, başka bir yerden veya merciden almıyor; kendisi bizzat ve bizatihi nurun kaynağı.

Türk İntelijansiyası'nın önemlice bir kısmının söz konusu bu olumsuz nitelendirmeye dahil edilmesi hiç de uygunsuz görünmemektedir. Bu sınıf-ı münevverân, Erol Göka'nın “**milletin organik aydını**” olarak tavsif ettiği sınıftan olmayan ve Sayın Göka'nın bu ibaresini bir çıkış noktası olarak “**inorganik aydın**” sıfatını vermek istediğim aydın sınıfıdır.

İşte, bu “**inorganik aydın sınıfı**”, kendisini bizzat nurun kaynağı olarak telakki ettiği için kendi-kendisini kutsamakta, kendi-kendisini bir çeşit “seküler peygamberlik” konumuna yükseltmektedir. Böylece, ortaya, kutsal ve dokunulmaz, dokunulamaz bir sınıf çıkmaktadır.

Fakat, bu kutsal ve dokunulamaz aydın sınıfı bununla da yetinmemekte ve haddini aşmakta limite vararak toplum-üstü düzeyde bir kurumsallaşmaya doğru yönelmektedir: **İnorganik Aydın Kilisesi.**

Tıpkı, kutsal ve dokunulmaz Katolik Ruhban Sınıfı ve kutsal ve dokunulmaz ve de yanılmaz Kutsal Katolik Kilisesi gibi kutsal, dokunulmaz, yanılmaz bir yapısalılık arzeden **İnorganik Aydın Sınıfı ve Kilisesi** de, kendilerinden gayri kimsenin bilmediği çok üstün bir merci tarafından çok kutsal bir görevle görevlendirilmiş olduğuna tam ve noksansız olarak iman etmektedir ki o da şudur: Şu zavallı, şaşkın ve cahil, şu henüz olgunlaşmamış, buluğa ermemiş, rüşünü isbat etmemiş bîçare ve garip Türk Milletini lütfen ve tenezzülen kerem buyurup vaftiz ve irşad etmek; kendilerinde fitratan mevcut olan o mübarek nurları ile bu zavallı insancıkları tenvir etmek; sadece kendilerine mâlûm olan doğru yolu göstermek ve muazzez inayetlerine mazhar kılmak.

Bir çeşit “**aydın şizofrenisi**” olan işbu kendi kutsallığına iman etme keyfiyeti, İnorganik Aydın Sınıfı'nın, Halk'ın bütün gelenekleri, birikimleri ve inanç sistemleri ile kavgalı oluşlarının asıl sebebini teşkil etmektedir. Keza, Halk'ın kendi kaderini

kendisinin tayin etme hakkına sahip bulunduğunu iddia etmesi de yine aynı şizofrenik kafa tarafından bir “sapma”, bir “delalet”, bir “hıyanet” ve hattâ bir “küfür” olarak okunmaktadır. Türk Milleti’ni kendi doğal tebaası, “reâyâ”, bir nevi “serf”, yahut güdülecek bir “sürü” olarak gören İnorganik Aydın Kilisesi, sözünün üstünde söz, iradesinin üstünde irade tanımamakta, aksi bir keyfiyetin zuhur etmesi halinde ise en şedid bir surette afaroz ve enkizisyona başvurmakta bir beis görmemektedir.

Millî Özgürlük yolu, eninde-sonunda, Türk Milleti’nin önünde gelişmesinin engeli, kara bahtı, kem talihi olan Kutsal İnorganik Aydın Kilisesi ile ciddi bir hesaplaşmadan geçmek durumundadır. Her “kutsal ve dokunulamaz kilise” gibi o da kamudan elini çekmeli ve kendi küflü duvarlarının arkasına çekilmelidir.

